

Και πάλι Ανάσταση!

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Για τους μεγαλύτερους φίλους μας

Οι ίδιες μενεξελιές πινελιές μέσα στα χιονάτα γαρίφαλα του Επιταφίου, σαν χθες...
«Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...»

- Μαμά, τον κρέμασαν τον Χριστό; Δεν Τον σταύρωσαν;

Η υπομονή της μητέρας της μέσα στα εκφραστικά γαλάζια της μάτια απαντήσεις έδινε πάντα, σ' όποια ερώτηση κι αν ξεστόμιζε...

«...Σινδόνι καθαρό είλησας καί άρώμασι έν μνήματι κενώ...»

τότε αρώματα, ο Χριστός ποιο διάλεξε;

Η σκέψη της γύριζε πίσω σαν τις ταινίες που ψάχνουμε την αρχή

τους, πατώντας το κατάλληλο κουμπί και τρέχει η ταινία γρήγορα... μα η σκέψη την ξεπερνάει στην ταχύτητα.

- Γιαγιά, ψάλλουν τώρα το «κύμα της θαλάσσης», έχουμε ακόμα για το «Δέτε ελάτε φως», δεν έχουμε;

Η μικρή Δήμητρα την «προσγείωσε» στο σήμερα, στον ίδιο ναό... Πολύχρωμος ο κόσμος, κρατούσε τις καινούριες του λαμπάδες, έτοιμες να πάρουν και να δώσουν τη φλόγα της Ανάστασης. Λαμπροφορεμένος ο ναός και πάλι με τις άσπρες και κόκκινες κορδέλες, λαμπροφορεμένοι και οι ύμνοι των ψαλτάδων έψαλλαν τον κανόνα «Κύματι θαλάσσης...» και η μικρή Δήμητρα προσπαθούσε όλα να τα πει

ιστανό, μέσα στα φωτεινά μεγάλα
τε φώς»...

- Πρώτη θα πάρω το φως φέτος

από τη λαμπάδα του παπα-Στέφανου και θα το φέρω σε σένα πρώτα, γιαγιά, ν' ανάψεις και συ τη λαμπάδα σου.

Τα μάτια της γυάλισαν στα λογάκια της Δήμητρας, μα το δάκρυ κρύφτηκε στη σπηλιά του Τάφου του Χριστού...

- Δόξα σοι, Κύριε...

Τα χέρια της άφησαν το μπαστούνάκι της στο στασίδι κι ανακάτωσαν τις μπουκλίτσες της μικρής Δήμητρας...

Σε λίγο και πάλι Ανάσταση!

Δ.Σ.

